

Ти уся, як у сьайві, ішла...
Ти ішла під каштанними свічами...
І твоє запізнiле освiдчення:
— Я була в тебе в серці.
Була... —
Як же чудно звучать ці слова —
Бути в серці. Неначе у домі,
Де всі речі давно вже відомі
І де кожна із них — не нова.
Де, здається й тобі вже самій,
Тільки вікна узимку зірчасті,
Де закоханість (боже ти мій!)
У давно у минулому часі.
...Як черемха в ту весну цвіла!
О, як солодко і дурманно
Пролунало далеке й туманне:
— Я була в твоїм серці.
Була... —
Що ти знаєш про серце моє,
Коли сам я достоту не знаю
Ні початку його, ані краю...
Що ти знаєш про серце моє?
Тільки я відчуваю —
уміє
Упізнати оманливу мить,
Тільки знаю, що часом радіє.
Тільки знаю, що часто болить.
І щодня мене кличе до звіту
За великі гріхи і малі,
І за сум, і за радощі світу,
За чужі і за власні жалі.
А до тебе іти, як до місяця...
Ти прости мене, мріє, прости:
Може, в пім не залишилось місця
Для любові до тебе?
А ти
Так неждано мене обняла.
Так сподівано розтривожила...
— Ти повір мені, милий, —
не в кожному,
А в твоїм була серці.
Була!

1979

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.